

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL

DECIZIA nr.463 8

Dosar nr.716/2005

Ședința publică de la 30 septembrie 2005

Președinte:	Theodor Mrejeru	-judecător
	D I V	- judecător
	L G	- judecător
	Magistrat asistent	- G I
	Procuror	- C C G

S-a luat în examinare recursul declarat de Ministerul
Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare
Fiscală și de D.G.F.P. a județului C împotriva sentinței civile
nr.1097 din 22 decembrie 2004 a Curții de Apel C - Secția
comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurentul-pârât Ministerul
Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare
Fiscală reprezentat de consilierul juridic E M și intimata-
reclamantă S.C. „X” SRL reprezentată de avocatul I E
lipsind recurenta-pârâtă Direcția Generală a Finanțelor
Publice a județului C.

Procedura completă.

Recurenta, prin consilier juridic, a solicitat admiterea
recursului cu referire la motivele scrise depuse la dosar.

Intimata, prin avocat, a solicitat respingerea recursului ca
nefondat.

Procurorul C C G a pus concluzii de respingere a recursului,
ca nefondat.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:
Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel C, reclamanta S.C.
„X” SRL, solicitând anularea parțială a deciziei nr.207 din 14
iulie 2004 în ceea ce privește respingerea contestației cu privire
la sumele de lei, diferență impozit pe salarii șilei, majorări

de întârziere cât și anularea procesului-verbal de control nr.203/2001 al D.G.F.P. al județului C.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că veniturile realizate de angajații societății au fost impuse atât în Germania cât și în România, dar cu toate acestea pârâții au reținut că veniturile respective se impun cu cotele și în condițiile prevăzute de art.8 din Legea nr.32/1991 privind impozitul pe salarii.

Prin sentința civilă nr.1097 din 22 decembrie 2004, Curtea de Apel C - Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea reclamantei și a anulat parțial decizia nr.207 din 14 iulie 2004 a Ministerului Finanțelor Publice în ceea ce privește respingerea contestației cu privire la sumele de ... lei diferență impozit pe salarii și lei, majorări de întârziere. A anulat procesul verbal de control nr.203/2001 al D.G.F.P. Cluj și în ceea ce privește sumele de lei, diferență impozit pe salarii și lei, majorări de întârziere.

A obligat pârâții să achite reclamantei suma de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că reclamanta avea un sediu stabil în Germania, nefiind întrunite condițiile impunerii obligatorii în România. S-a reținut că pentru personalul remunerat în Germania au fost reținute impozitele și taxele în conformitate cu legislația germană și că, în mod nelegal s-au stabilit debitele bugetare ce fac obiectul contestației.

Împotriva sentinței susmenționate au declarat recurs Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală și D.G.F.P. a județului C, motivând, în esență, că filiala din Germania a societății reclamante nu constituie un sediu stabil al acesteia.

Recursul este nefondat.

Conform dispozițiilor art.5 alin.1 și 2 din Convenția pentru evitarea dublei impuneri ratificată prin Decretul nr.625/1973, sediul stabil este o unitate permanentă a întreprinderii, în care aceasta exercită, în total sau în parte, activitatea sa, ca de exemplu un sediu al

conducerii, o sucursală, un birou, o fabrică, un atelier, o mină sau orice alt loc de extracție a bogățiilor naturale, un șantier de construcție sau de montaj a cărui durată depășește 12 luni.

Or, reclamanta deținea un sediu stabil pe teritoriul statului german încă din 24 aprilie 1992, după cum rezultă din Nota de constatare a Direcției Controlului Fiscal C din 10 iunie 2004, din certificatul din 4 august 2004, precum și din cel cu nr.21324 din 12 mai 2005 eliberat de către Magistratura orașului FM. Deci reclamanta are un sediu stabil în Germania, în sensul art.5 alin.1 din Convenția pentru evitarea dublei impuneri ratificată prin Decretul nr.625/1973, întrucât are o unitate permanentă pe teritoriul statului german prin care își exercită în parte activitatea. Față de considerentele mai sus expuse, recursul declarat se vădește nefondat și urmează a fi respins, în temeiul art.312 Cod procedură civilă, menținându-se sentința criticată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului C împotriva sentinței civile nr.1097 din 22 decembrie 2004 a Curții de Apel C- Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat. Pronunțată în ședință publică, astăzi 30 septembrie 2005.

JUDECATOR, JUDECATOR, JUDECĂTOR,

MAGISTRAT ASISTENT,

G.I